

Gezamenlijke dienst 750 Kerk in Rijswijk, 29 januari 2017

I Korinte 1:10, 18-25

Dominee Hans van 't Hoff, Leeuwendaalkerk

Geliefde broeders en zusters van onze Heer Jezus Christus,

Wat dacht u toen u vanmorgen naar de kerk ging, naar deze dienst?

We gaan het eens afwachten? We gaan zien wat het wordt?

En jullie, jongens en meisjes, heb je thuis nog gevraagd: wat is eigenlijk de bedoeling vandaag?

Eind oktober hebben wij als vier collega's met elkaar vergaderd om deze dienst voor te bereiden; toen hadden wij alle vier in eerste instantie ook wel zo'n beetje dat gevoel: *eens zien wat dit gaat worden..*

Nou, ik kan u verklappen: gaandeweg ons gesprek kregen we er steeds meer plezier in. We begonnen voorzichtig, een beetje aftasten eerst, maar al gauw bleek dat we zonder rem konden praten met elkaar.

Dat levert in zo'n gesprek ook allerlei inzichten op.

Hoe je het ook wendt of keert, we zijn vakbroeders. Je bent nieuwsgierig naar hoe het in die andere kerk gaat. Leuk om bij elkaar in de keuken te kijken.

Nou ja, er ontwikkelde zich een goed gesprek waarin we het verrassend snel eens werden over de invulling van deze dienst van vandaag.

Waar een stuk minder voorzichtig en geduldig met elkaar werd omgegaan, was in Korinte. In die stad was een kerk door de heilige Paulus gesticht en hij houdt die kerkmensen daar voor: *maak eens niet zo'n ruzie met elkaar!*

Collega Davo las niet voor niets daarnet ook vers 10 voor:

Vermijd scheuringen, schrijft Paulus.

Het leek wel of er in die ene kerk meerdere kleine kerkjes waren. De één was van die richting en de ander van die. En allemaal hadden ze gelijk, vonden ze. Maar Paulus bindt die richtingen weer aan elkaar. Hij verbindt hen stuk voor stuk met Christus. Wat *Hij* heeft gezegd en gedaan, *dat* is cruciaal!

Ondertussen, is het u weleens opgevallen hoe Paulus hen aanspreekt aan het begin van de brief? Aan het begin van elke brief trouwens noemt hij de kerkmensen *heiligen*. Dus hoe verschillend ze elkaar ook vinden, Paulus noemt hen allen heiligen.

Heilig ben je als je met vallen en opstaan op God gericht leeft.

Paulus *noemt* hen heilig, maar het is meteen ook een oproep: *wees* ook heilig.

Een kenmerk van heiligen is blijkbaar dat ze eensgezind leven, scheuringen vermijden en nastreven een eenheid te vormen met elkaar.

Dat lezen we in vers 10.

De verrassing van de schriftlezing van vanmorgen:

Die wordt u aangeboden door God!

Waarom zeg ik dat?

Nou, de vier voorgangers hebben deze tekst niet bedacht, voor vandaag.

Dat had best gekund, deze tekst over *eensgezind zijn* past bij vandaag, bij dit jaar, maar we hebben ons laten leiden door een leesrooster. En precies deze tekst lag vandaag op ons te wachten! Een mooi gebaar vanuit de hemel, lijkt me. Zo van: die kant moeten jullie op.

'Nou, *die kant moeten jullie op*, dat is niet even een abc'tje!

Dat is maar niet zo gefikst..' Ik zie het u denken.

En ik ben het met u eens.

Die mensen daar in de Korintekerk waren nog maar pas tot geloof gekomen.

Met een beetje kneden zou Paulus hen wel weer samen kunnen voegen.

Maar onze kerken nu, dat is wel even een ander verhaal.

We hebben net in vogelvlucht de verschillende geschiedenissen gehoord: het gaat om kerken die soms al een eeuwenlange traditie hebben; dat wordt meer dan een beetje kneden!

Dat denk ik ook.

Maar ik denk ook dat het heel belangrijk is dat we snappen wat *eensgezind* betekent en dat we begrijpen wat *scheuringen* zijn.

Twee dingen moeten we wat mij betreft bespreken vandaag:

erkennen dat we uit elkaar gegroeid zijn

en samen bepalen hoe je voortaan eensgezind kunt leven.

Nou, dat is misschien wel een beetje veel voor vandaag.

Ik stel voor dat we vanmorgen een begin maken, een aanzet tot het bepalen hoe je eensgezind kunt zijn.

Een scheuring ontstaat als je bij de ander niet meer kunt zien dat die hetzelfde doel nastreeft als jij. En die ander ziet dat precies zo.

Dan groei je vervolgens uit elkaar, leef je je eigen leven en richt je het in zonder dat de ander daar invloed op kan hebben.

Nou, dat is wel gebeurd in de geschiedenis van de kerk. Dat kunnen we samen vaststellen.

Als je dan weer eenheid zoekt, zoals wij dat voorzichtigjes aan aan het doen zijn, dan moet je bij het begin beginnen: welk doel streef jij na en wat is het doel dat ik nastreef?

Ik wil maar zeggen: je moet niet eerst de inrichting van je leven aan de ander aanpassen. Oftewel, je moet niet allerlei gewoontes die door de eeuwen heen in de kerken ontstaan zijn met allemaal verschillende redenen, meteen gaan harmoniseren. Dat is veel te ingewikkeld.

Nee, kijk nou eerst welk doel je samen nastreeft.

Als dat nog hetzelfde is, als dat soms verrassend veel op elkaar lijkt, dan is het misschien wel aardig en mooi om de verschillende gewoontes bij elkaar te ontdekken en te leren dat je inderdaad op verschillende wijzen hetzelfde doel kunt bereiken.

In kerken betekent dat bijvoorbeeld dat je met verschillende vormen in je liturgie hetzelfde doel kunt bereiken. Dat die verschillen in de meeste gevallen vooral verrijkend zijn. Waarom zou je dan harmoniseren en er qua organisatie één kerk van moeten maken? Tot op zekere hoogte kun je van verschillen ook genieten.

Dat heb ik zelf bij de voorbereiding ook zo ervaren.

Het is misschien maar een eenvoudig voorbeeld, maar de gewoonte in deze kerk om elkaar de vredegroet te brengen, spreekt mij erg aan! Die gewoonte kennen wij niet. Wellicht zijn we die onderweg ergens verloren.

Maar u hoorde mij daarnet voorzichtig zeggen: *tot op zekere hoogte kun je van verschillen genieten*. Dat heeft te maken met het doel dat je nastreeft. Zorgt een bepaalde gewoonte, een bepaalde manier van denken er niet voor dat het het doel mist?

Maar wat is dan dat doel?

Dominee, waar hebt u het nou de hele tijd over?

Dat doel wordt door Paulus naar voren gehaald in zijn brief, sterker, op het

podium gezet. Het is: *erkennen dat we gered worden door de kracht van God, dat is: door het kruis*. Ik spreek Paulus gewoon maar na vanuit vers 18.

Maar ook van dat geloof in het kruis kun je zeggen: dat is maar niet een abc'tje!

Dat blijkt al uit het feit dat de wereld het wel een dwaas concept vindt:

Iemand die voor jou aan een kruis hangt.

Maar, zo blijkt uit deze tekst en ook verder uit Gods Woord:

dit concept is ook niet hier bedacht.

Het komt van boven, het komt van God.

Daarom is het wereldvreemd.

Maar juist omdat het van boven, van God komt,

kan het wel redding betekenen.

De wereld kan nog weleens hoog van zichzelf opgeven,

maar na verloop van tijd blijkt dat vaak toch weer tegen te vallen.

Paulus formuleert dit scherp en zijn conclusie is: *Christus is Gods kracht en wijsheid, want het dwaze van God is wijzer dan mensen, en het zwakke van God is sterker dan mensen*.

Broeders en zusters, misschien kunnen we in de komende tijd deze zin vol inzicht gebruiken om te ontdekken of het doel dat we nastreven overeenkomt.

Ondertussen hoeven we niet stil in onze kerken te blijven zitten. Deze dag, dit jaar zou weleens een mooi momentum kunnen zijn voor de kerken van Rijswijk om zich nog nadrukkelijker *samen* in de maatschappij te presenteren.

Er gebeurt al veel, maar samen kun je nog meer!

En als mensen nieuwsgierig zijn naar wat ons als kerken samenbindt, nodig die mensen dan uit. Spreek je geloof maar uit.

Niet dat we precies tot op de punt en de komma alles denken te weten, maar wel omdat we de richting weten. En die richting is naar boven, de pijl wijst

omhoog, net zoals dat kruis van Christus!

Amen